

השלכות ערבי תחומיין כימן כי תיא

שחויה, אבל אם לא היה עני ולא דוחק לא: ב זה שאמננו שהקונה שביצה ברוחן מקום
שחויה בדין, לא שיצא נילך בשנה, אלא אפלו נorder מן קעליה לילך לאותו מקום ולונס שיצא
אמנם סקאר *קומייר פברוי, הרי זה סעוק וגעה שביטה. אבל מכאן שביטה ברוחן מקום
השוויה סקאר *קומייר פלוני, אלא (ח) *בין שגמר בלבו והחויה בדרכ' כלשהיא, געה
איינו ארך לומר 'שביתתי במקומות פלוני', ואין צורך לומר מי שיצא ברגלי' ועמד במקומות שקוונה בו שביטה שאינו ארך
ש��ם שביטה, אבל בינו שגמר בלבו, ג' ג'אנשי הער ששלחו אחר מעם לדוחל לנים ערוכם למקומות
בלולים, *אלא בינו שגמר בלבו, ג' ג'אנשי הער ששלחו אחר מעם לדוחל לנים ערוכם למקומות
בדרכ' והחויה חבורו ולא הוליך ערוכם, הם לא גנו שביטה באוטו מקום, שחויה לא
נקומם ערוכם. ואין להם לטלה בגדיהם אלא אלפים אמה לכל רוח. (ט) והוא געה שם ארוכו,
שחויה הוא בא בדרכ' ונתקפן לשבות שם והחויק בדרכ'. לפיכך יש לו לילך לאותו מקום למחר
ולילך ממש אלפיים אמה לכל רוח:

תהייה מי שהיה ביתו במנורה ונמת קעריב במערב, ובו סעיף אחד:

א אף שהיה (א) בפזרה ביתו בשדה (ב) ואחר לשלוחו לארב לו במצרים, אם כן (ב) העורב

מְשֻׁנָּה בְּרוֹרָה

שכונת פלונגי, ובכחזוק ברוך, אף בעשר יכול לומר שכחתי במקומן, ומה שכתב יאו ביחסוק בוגנו שעננה קא ברוך. בקר בא ר' מנחלה ובתוציאן פזרען הקלו בא מפלש בערקה, וען באור מלכלה שהבאנו ריצת פעה פולקסט שטוטרין. דארך בעני לא הקלו זוזם שביבתי במקום פלוני' קשוחוא בבייזו כי אם קלחהזוק בבר גודד, וכן פפק חמיראים: ב (ז) אין ארך לומר שכחתי בפלוקום פלוני' וכו'. ויש (ח) חולקין, דורך במיל שיש לו שני בחותם בשני חותמי-שבטה. רהיטם אקרים אף דקהצורי ברורו, מכל קל קלוקום קהה ועתו לקנות שכחיה קרי שייכל אחריך לילך לשם, אכל בלוא קבי לא, ראמירין דנמלך הווא שלאל לילך לשם עיד, (ט) אם לא שאמר בפירוש שכחתי במקום פלוני' נביח ובית מאיר: (ח) בגין שצבר בלבבו. לשם שכחיה: ג (ט) והוא קנה שם ערוב וכבר, עין מה שפהרבון ליגיל במאיר-בקמן ב:

א בקונך ביטוח ביטוח, זחאה לומר, שהיה בשורה במנוחה ביום בנטע שקדם אליו יום: (ב) כאמור לשולחן. (ג) ממועד יום: (ד) קעראוב כוכי איננו כלום ונשאר וכוכי. (ה) וקעראע עליין היום וחיק פעריבו

שער הצעיר

(ג) רשיי במשנה, וכן בתקופה ההלניסטית ורומיישׁא, הוכא בחרב הנפץ. ובכך בhit-טיר אמכו' כל הנקודות הוליקין צהה, ולא מזאתי בעריא אולא אלל, ואולי עתה מבני השעה לא למל לשון אמרא: (ד) רשיי באשנה ורשותה"א הא"ל: (ה) רשיי: (ו) רשיי:

חַלְבָּת עֲרוֹבִי תְּחוּמֵין סִימָן תֵּי תִּיא

כיאורים ומוספים

[ביה"ל שם]

דְּפֶשֶׁבֶה קָדֵי לְקָנוֹת, נְסִיכָן כָּאַמִּיה דְּקָנָא^ט).

6) וכן כתוב החותם הרاء"ש שם (ד"ה ואמר), שכל הנדרן בשביותה
במקוםוי' הוא לענץ אב ציריך כוונה, ולענץ זה חילקו
שבישביותה במקומות פולני' וראוי ציריך כוונה, אבל גם באופן זה
לא ציריך אמרה. אולם החזו"א (אי"ח סי' ס"ק ו ד"ה הא
דאמר) הזכית, שבשבישביותה במקומות פולני' ציריך אמרה. אכן כתוב
שמסבירו היה נראה שדבר שאינו נוגע לאחרים אלא לו לעצמו
די בבעונת החלב.

[ביה"ל ד"ה פון]

קָנָי גְּנָה^{טט}).

4) ומ"מ לענין עיקרת שביטה מצינו ברבורי המשנ"ב לעיל (ס"י ה
ס"ק ו) שצריך אמרה בפה, שכטב שם שם בין השימוש עמד
סמור לעיר, והריזו קונה שביטה עם אנשי העיר אף שאינו יודע
שהוא סמור לה, כל שעדרתוليل' לעיר. גם אם היה כוונתו
לקטנת שביטה במקומו, מ"מ קונה שביטה עמהם, כיוון שבוחנותו זו
היתה מכח טעות שאינו יודע שהוא סמור לעיר. אכן אם אמר בפיו
ערצונו לknות שביטה במקומו, ונשכח אמרתו לעקירה משובחת
העיר אפילו שאמר כן מוכח עיתות, והריזו קונה שביטה במקומו.

חלבות ערובי החומין סיפנו תיא תיב תיג

מחלוקת לביתו בענין שהוֹא רוחוק ממנה יותר מאלפים וביתו קרוב לו בთוך אלפיים, עירוב אינו כלום (6). *ונשאר לו שכינה ביתו: נפן הערוב בענין שהוֹא לו בוחוק אלפיים, אף-על-פי בשגגה ביתו ברישא לאורכו יותר סעיפים (7).

תטיב דין החולק ערובו, ובו סעיף אחד:

א ערך תני הימים הראשונים לרימות אפסון ותשיינן לרימות דרום, שטעה (א) והיה סביר שאפשר לעשות כן, באו שצמפר לשנים ערבו אליו, אך ערבית אפסון ואסיד לרמות, אם הגיון כל אחד ערבות בסוף אלפים (ב) לא צוז ממקומו, שאין ידוע אייה ערום קבעה לו, ואם לא בנתנו הערובים בסוף אלפיים. תולן מה שאפשר לו לילך כנח שניות. מצד, בתן כל אחד ערובי לסוף אלף מביתו, (ג) יש לו אלף אמת מביתו לכל אלף מערךובים; וכן אפשר למונח לסוף אלף ותשני למערך לסוף חמיש מאות, הולך למערך אלף מכם מה שישיר לו הערוב שבעונתו, ולמונחו אלף וחמש מאות מכם מה שישיר לו הערוב שבעונתו;

תיג' דין המערב לרבים, ובו סעיף אחר:

א *הממערב (א) לרבים משלו, אומרים 'הרוי עירוב זה בשביל כל בני הארץ', הזכיר דבר שחי בא בז' שבבבליות ג' אמר מאי שיראה יסמן אלו, ואיך לשובתם להם על-ידי אחר קראוי בפירוש פ' כה ובדב' פ' יט

(ט) ונשארא. עין סימן זה ס"ר דואפלו הרים בזעמו הוין לאלאפים דיש לו (ט) לבל. לעציל סימן ששח ס"ה: סטב דובי ע"ז וכ' שס דיב"ה בקרות סג' שביבת בוטן עין צו"ה:

פָּאֹר הַלְּבָה

רואה לסייעו נושא, רשותם לא בא בדרכך וקונה ערך יפה
מלפיניא במקומו שורא שופט, לאפקין בעה שרואה עומר בעירו חוץ מה לדור
לענין בעירו אלא שסיה קען דסכה על קהודהם, פענן שילצן לננות שם
שבתיה, פושוו:

* וְנִשְׁאָר וּכְךָ. עַזְןָ בְּמֶלֶנְגָּה בְּרוֹנָה מֵהַ שְׁפָטָבוֹ לְתַלְקָה מֵהַ רְסִינָה תְּחִזְקָה דְּבָשְׁוּעָד בְּבִירָיו נְוִיאִי נְיַעַת לְהַלְקִין וּכוֹ. לְטַעַם גַּת, אֲפָלוֹ בְּצִים בְּעַמְצָמוֹ הַשְׂרוֹב הַחֹן לְחֻזּוֹם פְּסִיכָן נְיַעַת לְהַלְקִין שְׁבִיתָה בְּרוֹת בְּשָׁלָלְהָלָל, הַעֲרוֹב שְׁבָעָה מְחַזֵּין לְחֻזּוֹם, כַּוְרָה שְׁבָעָה גַּן לְפָרָישׁ וְלִישָׁא אֲגָרָטָה שְׁוֹבָא בְּמֶלֶנְגָּה בְּרוֹנָה, וְהַוָּ דְּעַתָּה גְּנַבָּנוּ יְוָנָן, אֲםַ הַיָּת בְּצִצְמָה שְׁאוֹרָב הַחֹן לְמַלְחָרָהָמָס לְאַזְנוֹ מְקַמּוֹמָה. הַבָּה וְאַתְּאִי בְּלָבוֹשׁ שְׁפָעָה דְּעַתָּה וְבַנָּה יְוָנָן עַם לְלִשְׁׁיָּה, דְּהַיְיָ שְׁעָם וּבְנָוִי יְוָנָן יְכָבֵר שְׁפָשָׁהָה בְּתוֹחוֹמָה בְּבִירָוֹ, אֲפָלוֹ אַזְמָעָה בְּצִצְמָה קְדָרָבָה חֹן לְקָרָהָמָס בְּרַכָּהָן לְאַבְדָּ שְׁבָרָה בְּרוֹנָה, וְלִזְמָנִית דָּעָמִי אֵזְמָשָׁר לְמַפְרָרָה בְּרַכָּהָן יְעַנְןָן, עַזְןָ שְׁבָרָה הַפְּתַחְלִיל יְחֹן לְמַחְוֹתָה בְּלִלְלָה דְּעַמְּקָה, וְעַזְןָ, דְּבָאָר זְרוּעָן אַיְשָׁה שְׁפָטָה רְבָבָא אַתְּאִי שְׁפָטָה רְבָבָא שְׁאָוָן וּבְנָוִי שְׁמַמְאָלָה בְּנָוִי. שְׁבָרָהָמָס אַפְּנָהָרָה בְּרַכָּהָן פְּלָגִי עַל וְשִׁׁיְבָה, וְדַעַטָּם דְּרַבְשָׁהָמִית בְּעַמְלָה חֹן לְמַחְוֹתָה בְּטַרְנוֹנָה יְסִיבָן פְּלָגִי עַל וְשִׁׁיְבָה, וְדַעַטָּם עַדְעַנְיָה הָאָמָשָׁת בְּאָמָרָה. גְּמִיסָּה שְׁבָרָהָמָס פְּרִוָּה וְלֹא יוֹיָן כְּפָקְדוֹן, וְתַשְׁעַטָּם עַדְעַנְיָה הָאָמָשָׁת דְּזָאָשָׁה עַלְלָיִי שְׁלִיטָה וְכִסְכָּנָה בְּנָוָה לְעָמָקָה. עַזְןָ שְׁסִעְנָן בְּנָאָה הַשְׁעַמְדִיק בְּדַקְרָבָהָמָס אַלְאָ שְׁאָדָר מְאָזָדָן. וְעַזְןָ הַאָהָגָן בְּגִיסָּה דְּעַתָּה בְּאָזָבָן, וְהַוָּה אַבְלָהָה רְבָה בְּסִיפְרָן תְּהָ. וְמַכְלָקָהָמָס לְמַלְשָׁהָה נְרָאָה דְּשִׁשָּׁה לְפָקָל פְּסָרָה וְשִׁׁיְבָה, שְׁפָנָן.

* **סָמֵךְ לְנִימִים וּבָרָם** – ערך בפרק מגדים שבסוף ובסוף פרקן לאירועים הוחומין אין צידן רול נימדים בכלי אונר – בלבד, דהיינו בסוף פרק ובסוף פרקן טרי טריניטאות עוגיות.

ה' ח במשנה ברורה. אלא דכשעטן ערוב משלו בשבייל קלטם קזון שמי סעודות. ואפללו קלטן למון שמי סעודות פאי. י. ברכות דבמיין שמי סעודות לבלם פאי. (ט) דשם העריב

משה ברנוב

זרור מאלפין, נמצא שאיננו יכול לילך ולטלו, ובכון דאיינו ערוב, מפלי' נשאר על שביתה ביתו. ולא כדי לסייע חט סעיף יא ראמרין לא יוז מקומו, רחמים קיה בא בדרכו ולא ניקא לה רלכני שכיבת בקומו, אבל עופר בקבתו או בבחות ביתו, ועוד עיניא לה דלאני שכיבת בבתו קשאין עריבו ערוב. ויש אומרים, לרסקה החטם משום והשלים פצעין), שהחיט העורם בחוץ למחוץ מהמשלחן, וכך לומר לו למקומו שdonein ולא לושוקי², וכן לה באלו לא עיר בכל, ולטעם זה, אף אם קה בדרכ, בכחא גנא צברן לא הפסיק שכיבת מקומו שזכה בה בעט שקדש ביטים, ונראה רלועתatzקן (א) יש לטנק על זה להקל: (ד) קאה שכיבת וכו'.

א **שְׁנִי סָפָה שְׁלִיחוֹת, וְחַשְׁבֵּב לוֹ קָאָלֶפֶט מִשְׁשָׁ:**
(א) **וְנִיחָה סָבוּר שָׁאָפְשָׁר וּכְוֹ.** רֹזֶה לֹמֶר, לִילָּה שְׁמָרִית
בָּאָן וּוּרְבִּית בָּאָן, אֲבָל אֱמָת אָן עֲרוֹב לְחַצִּי שְׁבָת, וּבְנִין
שְׁהָאָה הַגִּית בְּשָׁעִי מְקֻמּוֹת וְתַחַנֵּן לְשְׁתִּירָהן, וּבְאַתָּה הָאָה דְּקַנְעָה
לוֹ וְאַתָּנוּ יְדַעַּ אִירְזָה קִיא, מְתַגֵּן עַלְיוֹן חַמְרִי וּוּ חַמְרִי זָוָה;
(ב) **לֹא זָוָה מְמֻקּוֹמוֹ.** מְבִיחָה, וְאַפְלָה פְּבִינְגִּיעָרָו אַתָּנוּ. דְּקָא לֹא
לְמַפְתָּחָן לְקָנוֹת שְׁבִיבָה אַלְאָה בְּמִקּוֹם כְּעֹרוֹבִין; וְאַתָּנוּ יְדַעַּ אִיהָ סְנָן
גְּמִינָה, וְעַלְפָן עֲרוֹב הַדָּרָם מְפִסְידָן אֲלָפִים שֶׁל צְפָן עֲרוֹב הַאֲפָנָן
מְפִסְידָן אֲלָפִים שֶׁל דָּרוּם: (א) יְשׁ לֹ אֲלָפִי אָפָה וּכְוֹ. דְּמָהָה-
נְפָשָׁךְ מְאִיזוּ עֲרוֹב שְׁקָנָה יְשׁ לֹ אֲלָפִים אַקָּה, וּבְאָן אֲנִין מְאַרְובָּה
לְעַרְובָּה זֶה אַלְאָה אֲלָפִים. וְחוֹזֵן לְעַרְובִין אַתָּנוּ בְּכָל לְלִכְתָּא אֲפָלוּ
פְּסִיעָה אָחת, דְּבָכָל אַחֲרֵנָה נְאַמֵּר שְׁפָא הַעֲרוֹב שְׁכָנְגָדוּ גַּנְהָ לֹאָ

(א) לזרם משלו, אומר וכו', וזה בטענו של אחד בפני עצמי, פשוניה אחד בשכילים צרך לומר בשעה שפניה, שההא מניה ?שם ערוף לכל בני עיריו). ובדלעיל בסיפון התם קדריך לשוב מתחקה על-ידי אהרן) בשכילים קום שפניה: (ב) יבדלעיל בסיפון התם סעיף זו (ג) לכל אחד. ולא רמי לעיר

שער הצעין

(ג) שוגם דעתם רב אחותי גאון ורבעני טמואל בן נחנאי פרבנער יולען, וכן קראבן' שטעהט מיר מס'ין קהנאיט (בקצטמו חרוץ למחות), על-ברוחך דרבינא לה שם-סיכון
פטעס רבעט זונען: (ה) פאי' ווועספער-שעטן וברער-זונען: